

PREDICĂ LA DUMINICA DUPĂ NAȘTEREA DOMNULUI IISUS HRISTOS

... Și sculându-se, Iosif a luat, noaptea, Pruncul și pe mama Lui și a plecat în Egipt (Matei II, 14).

Frați creștini,

După ce S-a născut Domnul nostru Iisus Hristos în Bethleemul din Iudeea în zilele Împăratului Irod, iată că au venit niște magi, filozofi din răsărit și, ajungând la Ierusalim, au început să întrebe unde s-a născut, de curând, Împăratul iudeilor, vrând să se închine Lui. Acești magi au fost călăuziți de o stea până la intrarea în orașul Ierusalim, dar aici steaua s-a ascuns de ochii lor și au fost nevoiți să întrebe. Când împăratul Irod a auzit aceasta s-a tulburat și tot orașul s-a tulburat împreună cu el.

Evangelia acestei sfinte sărbători a Nașterii Domnului ne dă prilejul să învățăm mai multe lucruri folositoare pentru sufletele noastre.

Când Sfântul Ioan Proorocul era în pântecele maicii sale Elisabeta, a săltat de bucurie când a venit Preacurata Fecioară Maria în vizită la ea. Cu cât mai mult noi trebuie să ne bucurăm acum când sărbătorim Nașterea Mântuitorului nostru care a venit să ne izbăvească din tirania diavolului. Nașterea Împăratului nostru Hristos ne ridică inimile și ne duce cugetele la Bethleem, unde, împreună cu îngerii, cu magii și cu păstorii, cântăm imnuri de slavă.

Această veste ne-a făcut-o cunoscută Biserica în toate sărbătorile din postul acesta prin catavasia ce s-a cântat:

**"Hristos se naște, slăviți-L!
Hristos din ceruri, întâmpinați-L!
Hristos pe pământ, înălțați-vă,
Cântați Domnului tot pământul
Și cu bucurie laudați-L, popoarelor,
Că S-a preaslăvit!"**

Dar pentru ce este chemat tot pământul să cânte Domnului? Acest lucru este de mare trebuință a ști tot creștinul, fiindcă a venit ziua cea mare a bucuriei, ziua eliberării neamului omenesc de sub robia satanei, de sub robia păcatelor, în care gemea și suspina. Atât de mare era greutatea păcatului și atât de mult îl apăsa pe om încât, în nici un chip, nu se putea izbăvi de el și a se împăca cu Dumnezeu. Lumea se vânduse demonului prin înșelăciunea din grădina raiului. Lumea era condamnată la închisorile cele întunecoase ale iadului. Era pierdută și trupește și sufletește fără de scăpare și nimeni n-o putea izbăvi.

Tot neamul omenesc de la Adam și Eva încoace până la Domnul Hristos era în ghearele celui rău, aruncat în prăpastia pierzării. Biata omenire nu avea nici o pildă de urmat, căci toți se zbăteau în tot felul de patimi și păcate. Nu avea un învățător care să o învețe adevărata cale ce duce la fericirea veșnică.

De aceea, odată cu nașterea Domnului Hristos, se schimbă toate în lume, pentru că El a venit să ne arate calea fericirii, să ne învețe adevărul, să ne lumineze mintea ca să câștigăm fericirea veșnică în viața de veci. Pentru aceasta s-a coborât Fiul lui Dumnezeu la neamul omenesc și a zis despre Sine: **„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața; Eu sunt Păstorul cel bun, care-Mi pun viața pentru oile Mele; Eu sunt lumina lumii, Eu sunt Ușa; prin Mine, de va intra cineva, se va mântui; Eu sunt Învățătorul vostru, să nu aveți alți învățători, căci Unul este învățătorul și Dascălul vostru !”**

Mare bucurie s-a făcut în cer și într-un alai au pornit sfinții îngeri să cânte Domnului. Să cântăm împreună cu ei și noi și în cântările noastre să-l mulțumim lui Dumnezeu cu multă recunoștință că ne-a trimis pe Fiul Său ca să ne învețe și să ne fie pildă de urmat în această vale a plângerii. Când s-a născut împăratul Alexandru cel Mare, tatăl lui s-a bucurat nespus și a socotit un mare noroc că fiul său s-a născut în vremea marelui filozof Aristotel. El era convins că, instruit de marele învățat, fiul său va face mari isprăvi și va fi fericit pe pământ.

Cu cât mai mult trebuie să ne bucurăm noi că ne-am născut în vremea adevărilor credinței, a Mielului lui Dumnezeu, ce este mai presus de orice învățător și filozof pământesc, care a zis: **„Eu am venit ca lumea viață să aibă și mai mult să aibă, adică unde sunt Eu și voi să fiți, lângă Tatăl, la fericirea veșnică.”** De aceea, cântau îngerii la nașterea Sa: **„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace!”**

Îngerii îndemneau pe oameni să ia parte la bucuria lor, pentru că însuși Fiul lui Dumnezeu a venit cu trup pe pământ. Ei îi scoală în noaptea aceea pe păstori și-i trimit să vadă pe Domnul cel născut în ieslea din peștera Bethleemului. De atâtea ori îngerii fuseseră trimiși de Dumnezeu pe pământ și văzuseră în lume multă jale și multă nenorocire. Acum ei își ziceau că oamenii toți se vor bucura de venirea Domnului și se așteptau ca toată lumea să-L primească și să-L urmeze învățătura.

Mare de tot le-a fost mirarea când au văzut purtarea lumii față de Fiul lui Dumnezeu. Încă de la început pământul nu vrea să-L primească. Pentru Iisus nu s-a găsit în Bethleem nici o casă caldă în care să Se nască. Parcă ar fi vrut ca Domnul să Se nască afară în frig și să moară.

Curând după nașterea Lui, Irod împăratul caută să-L omoare. Așa că Iosif și Maria au fost nevoiți să fugă cu El în Egipt. Când s-au întors din Egipt, au trebuit să locuiască în Nazaret. Când Domnul Hristos a ieșit în lume predicând Evanghelia și făcând numai bine, în atâtea rânduri oamenii L-au izgonit și au vrut să-L omoare. Și nu s-au lăsat până când nu L-au omorât, răstignindu-L pe Cruce. După ce a fost dat jos de pe Cruce, au avut grijă să pună o piatră mare la ușa mormântului, să pună ostași de pază și să pecetluiască piatra zicând: „Poate acum am scăpat de El!”

Iată cum este lumea ! Iată cum s-a purtat lumea cu Domnul Hristos ! O singură ființă nevinovată, fără de păcat, a venit și a locuit printre oameni pe pământ, iar lumea s-a tulburat. Irod împăratul și tot Ierusalimul s-a tulburat: „Nu netrebuie un alt împărat ! Nu avem nevoie de El, vrem să fim lăsați în voia noastră ! Afară cu El ! La moarte cu El, cu un astfel de Împărat !”. Acestea toate le spuneau fiind stăpâniți de duhul cel rău al invidiei și al răutății, dar Dumnezeu a avut grijă să împlinească cele scrise în Scripturi și să-L apere pe Fiul Său cel întrupat din Fecioara Maria, căci i-a înștiințat pe magi, în vis, să nu se mai întoarcă pe la Irod. Și ei s-au dus pe altă cale în țara lor. Când auziți despre această răutate a lumii de pe vremea Domnului Hristos, când S-a născut cu trup pe pământ, imediat vă vine în gând să-i osândiți pe oamenii aceia pentru purtarea lor cea rea față de Domnul Slavei și sunteți gata să ziceți: „Astăzi lucrurile s-au schimbat, cine nu se bucură de nașterea Domnului? În ce țară sărbătoarea aceasta nu este o sărbătoare a veseliei?”.

Așa este, în toată lumea nașterea Domnului se sărbătorește cu multă bucurie. Ne întrebăm, însă, ce fel de bucurie simte lumea?!

Bucurie pentru venirea Domnului în lume ca să ne mântuiască? Ori bucuria că în aceste zile avem parte și timp mai mult de odihnă, de hrană mai bună și de petreceri cu tot felul de păcate? Căci, din marea gloată de creștini, câți petrec cu adevărat zilele acestea creștinește? Câți vor să Îl primească pe Iisus cu o inimă caldă, cu o minte trează, plină de recunoștință, cu un suflet iubitor, cu scutecele albe ale dragostei creștinești. Câți nu zic mai degrabă: „de ce să fie El stăpân peste inima mea?” Câți Irozi nu-l stau împotriva cu hule și

înjurături la petrecerile lor, la chefurile lor, stând cu veninul în inimă, gata să ia sufletul Pruncului? Vai, ce creștinătate străină de Hristos!

Câți vrăjmași nu ridică satana împotriva unui suflet de creștin care tocmai s-a născut și vrea să crească, să se hrănească din laptele credinței adevărate, căutând să-l omoare, să-l distrugă prin fel de fel de vicleșuguri și răutăți!? Câtă tulburare nu face diavolul în câte o casă unde se naște un astfel de creștin!

Ce mari sunt răutățile și dușmăniile pornite împotriva credincioșilor adevărați, împotriva acestor suflete născute din Cuvântul lui Dumnezeu, din duhul cel de viață dătător împotriva acestor creștini pașnici, care nu impun nimănui cu forța să Îl urmeze pe Hristos, ci numai cei ce vor! Necredincioșii îi hulesc, îi urăsc și-i dușmănesc, îi împiedică diplomatic și-i părăsc spunând minciuni la adresa lor, căutând pe toate căile, ca și Irod cel blestemat, să ia sufletul pruncului – sufletul creștinului adevărat. Pentru toate se găsește loc în casele creștinilor de suprafață: pentru poftă, pentru mâncăruri, băuturi, cântece, dansuri, jocuri de noroc, chiote și înjurături, pentru filme și emisiuni imorale transmise la televizor... pentru toate se face loc în inimă. Inimile sunt deschise și, cu multă bucurie, le primesc pe toate și pe toți. Numai pentru Domnul Slavei nu s-a găsit un loc. Domnul Hristos nu este primit. El n-are nici un amestec în inimile creștinilor de formă.

Creștinismul nostru este un creștinism care repetă numai obiceiurile cele trupești în mâncăruri și băuturi, dar, fără Hristos și Evanghelie. Creștinii noștri se aseamănă cu niște sticle care au etichete frumoase, dar sunt pline cu apă, care, după un timp, se strică și grozav s-ar păcăli cineva care ar socoti că în sticla aceea este ce scrie pe ea. Așa sunt cei mai mulți, creștini doar cu numele, însă inimile lor sunt pline de gânduri și porniri vrăjmașe împotriva lui Hristos și a Evangheliei Lui. Dacă sunt îndemnați să se întoarcă la Dumnezeu, să vină la Sfânta Biserică, să se lase de păcate, te iau în râs, poreclindu-te: rătăcit, habotnic, fanatic și altele. Oamenii nu iubesc pe Dumnezeu, pe Domnul Hristos care s-a născut în ieslea din Bethleem și nu vor să creadă cu adevărat în El și să asculte Cuvântul Lui.

Pe de altă parte, oamenii se vaită de greutate, de necazuri, de suferință, de lipsă de putere în credință și de mângâiere, iar în fața morții tremură îngroziți. De ce, oare? Pentru că nu au pe Domnul Hristos ca Stăpân și Mângâietor al vieții și sufletelor lor.

Numai atunci bucuria ta va fi bucurie adevărată și sfântă, când vei putea să zici: „Eram rob păcatului și diavolului, dar Iisus a venit să mă izbăvească. Pentru mine a venit El pe pământ. Pentru mine S-a smerit și S-a născut în peșteră săracă. Pentru mine a suferit frigul și zăduful, foamea și chinurile și a murit răstignit pe Cruce. Pentru mine a înviat. El este al meu și eu sunt al Lui.”

Dacă ai încredințarea deplină în aceste lucruri și duci viața ta alături de învățătura Sa, ai înțeles rostul venirii Mântuitorului pe pământ și atunci te bucuri deplin cu o bucurie sfântă, că

El îți va da bucuria mântuirii, pentru că El este Răsăritul cel de sus, Răsăritul răsăriturilor, Stăpânul și Împăratul cerului și al pământului.

Sfânta Evanghelie de astăzi ne-a mai amintit că după ce au plecat magii, un înger al Domnului s-a arătat în vis lui Iosif, zicându-i: „**Scoală-te, ia Pruncul și pe Mama Lui, fugi în Egipt și rămâi acolo până îți voi spune eu, căci Irod are să caute Pruncul ca să îl omoare!**”. Iosif, s-a sculat, a luat Pruncul și pe Mama Lui, noaptea și a plecat în Egipt. După ce a murit Irod, tot un înger al Domnului i s-a arătat în Egipt și i-a spus: „**Scoală-te, ia Pruncul și pe Mama Lui și du-te în țara lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia viața Pruncului!**” Iosif, s-a sculat, a luat Pruncul și pe Mama Lui și a venit în țara lui Israel. A locuit în orașul Nazaret, ca să se îplinească Scriptura unde zice că: „**nazarinean se va chema**”.

Ce faptă măreață vedem noi creștinii la acest bărbat bătrân, logodnicul Preacuratei Fecioare Maria. Așa ca și Preacurata Fecioară a fost un ascultător devotat Cuvântului lui Dumnezeu până la moarte. Căci ar fi putut zice Iosif, când i s-a arătat îngerul în vis: „Ce să mă iau eu după vise? Pentru ce să mă pun în primejdie și să plec atâta cale, cu Fecioara și cu Pruncul, noaptea printre atâția tâlhari și atâtea primejdii pe care le voi întâmpina până în Egipt?!”. Dar el a fost credincios Cuvântului dumnezeiesc și ascultător până la moarte. Un astfel de om îi trebuia Fecioarei Maria, ca păzitor și slujitor minunii, care să nu dea înapoi din lucrarea mântuitoare care se făcea lumii prin Fecioara și Pruncul Iisus. Din tradiție cunoaștem o mulțime de întâmplări periculoase prin care au trecut Iosif, Fecioara și Pruncul până în Egipt și până la întoarcerea din Egipt: foamea și setea, cum le-au ieșit tâlharii înaintea și fiarele sălbatice care îi pândeau la tot pasul.

Fericit suflet a fost și bătrânul Iosif care a putut să dea o mână de ajutor nevinovatei Fecioare Maria, prin care ne-a venit mântuirea. De la supunerea și ascultarea acestui bătrân față de Cuvântul lui Dumnezeu să luăm pildă și să primim cu bucurie și cu dragoste totdeauna Cuvântul dumnezeiesc. Căci numai acesta ne încălzește și ne binecuvintează, ne curăță de păcate și ne sfințește toate simțurile noastre. El alungă de la noi toate gândurile cele rele, scoate din stricăciune viața noastră, ne încununează cu milă și cu îndurări, ne umple de bunătăți și ne înnoiește tinerețile ca ale vulturului, cum zice în Psalmul 103. Ținta este împlinirea acestui Cuvânt, Ascultându-L, să trecem la fapte, așa cum a făcut Iosif, căci și Mântuitorul Hristos îi numește fericiți pe cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-L păzesc pe El.

Într-o împrejurare, pe când Domnul Hristos vorbea mulțimii, iată că a venit mama Lui și căuta să vorbească cu El. Atunci cineva îi zice: „**Iată mama Ta și frații Tăi stau afară și caută să vorbească cu Tine!**” Dar Iisus a răspuns: „**Cine este mama Mea și care sunt frații Mei? Oricine face voia tatălui Meu, care este în ceruri, acela îmi este frate, soră și mamă.**”

Iată ce cinste mare capătă cel ce face voia Tatălui Ceresc. Cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-L împlinesc. Iată că Domnul Hristos ne dă o pildă ca și noi să ne lepădăm de cei ce nu ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, fie el cine ar fi. Acei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-l împlinesc se numesc copiii lui Dumnezeu prin Iisus Hristos, Fiul Său. Tot Domnul Hristos ne spune că, acela care aude cuvintele Sale și le împlinește se aseamănă bărbatului înțelept, care-și clădește casa pe temelie tare, pe piatră. Cel ce aude cuvintele Sale, dar nu le împlinește, se aseamănă bărbatului nebun, care-și clădește casa pe nisip.

Iată, ce deosebire mare între unii și alții, între adevărații credincioși și între credincioșii de suprafață. Aceștia, care nu au temelie casei sufletului lor pe piatră, sunt întotdeauna în primejdia pieirii sufletești și trupești – oameni de formă. Creștini care se mulțumesc numai să vină din când în când la Biserică și nu-i interesează prea mult mântuirea sufletului sunt în pericolul pieirii sufletești și trupești.

Noi să înțelegem, din ascultarea lui Iosif și a Sfintei Fecioare Maria care purtau în brațele lor pe pruncul Iisus, care era Cuvântul lui Dumnezeu, că așa trebuie să fim și noi ascultători și împlinitori pentru a ne ferici Dumnezeu și pe noi în cer.

Mai departe ne spune Sfânta Evanghelie de astăzi că: văzându-se Irod înșelat de magi, s-a mâniat foarte tare și a trimis ostași ca să omoare toți pruncii de parte bărbătească, de la doi ani în jos, care erau în Bethleem și în toate împrejurimile lui. Mare prăpăd a făcut acest tiran, căci fără de milă a omorât 14.000 de prunci ! Țipau bieții copilași, sângele curgea și roaie, mamele îngrozite plângeau și se văicăreau și astfel multă jale a semănat acel tiran în zilele acelea. Toți acești copilași care au murit martiri pentru Domnul, s-au botezat în sângele lor și astăzi sunt îngeri în Împărăția Cerului, lângă Domnul Hristos. Cel ce i-a omorât pe ei a fost un păgân, un tiran necredincios, care și-a primit plata de la Dumnezeu pentru faptele lui, pentru crimele și nelegiuirile lui. El, Irod, a fost primul care l-a urmărit pe Domnul ca să îl omoare.

Dar să ne întoarcem acum la creștinii veacurilor noastre. Vedem mulți creștini, creștini nu păgâni, care fac păcatul acesta mare al crimei, omorându-și copiii în pântecul lor. Aproape că nu este femeie care să nu fi omorât măcar unul dintre copiii ei, cu voie sau fără voie. Au vărsat sânge nevinovat și au lipsit copilașii de amândouă viețile: și de aceasta vremelnică și de viața veșnică, pentru că nu au fost botezați.

Toți acești părinți care au îndrăznit să facă un asemenea păcat sunt condamnați la temnițele iadului împreună cu Irod cel blestemat și cu demonii cei urâți care i-au înșelat.

Pentru iertarea păcatelor acestea mari sunt câteva canoane de mare importanță pe care să le ascultați și să le faceți:

Mai întâi și întâi de toate, trebuie **să se oprească cu hotărâre de a mai face acest păcat, orice s-ar întâmpla.**

Al doilea, **să se spovedească cu sinceritate, spunând la duhovnic câte avorturi, întreruperi medicale și fereală are.**

Al treilea, **să se căiască cu lacrimi și cu căință toată viața până-i va ieși sufletul.**

Al patrulea, **să boteze copii săraci pentru răscumpărarea acelor suflete.**

Al cincilea, **să învețe toată viața partea femeiască să nu facă avorturi și să aducă cât mai multe suflete pe calea credinței adevărate.**

Acestea se vor socoti ca răscumpărare a sufletelor pe care le-a trimis în întuneric. Metanii, post, rugăciuni și milostenii și tot felul de fapte bune trebuie să facă fiecare, că moartea vine fără veste și ne găsește nepregătiți. Așa cum a venit și la o tânără despre care vreau să vă povestesc.

În vara anului 1970 a venit o femeie plângând la mănăstire. Era de prin părțile Botoșanilor. Bătea la ușa fiecărui duhovnic și cerea sfat pentru sufletul fiicei sale. Cu lacrimi în ochi spunea că fata ei a murit nespovedită din pricina ei.

– Eu, părinte, spunea ea, am avut o fată nemăritată, cam de 25 de ani. Ea trăia cu mine în casă, era fată bună, harnică dar îi plăcea viața. În vara asta, nu-i nici o lună de atunci, fata mea s-a îmbolnăvit rău, zăcând la pat, slăbind mult și nu mânca.

– Mamă, eu mă simt tare bolnavă, ar trebui să chemi preotul să mă spovedească, că am niște păcate mari, am greșit cu cineva și am trei avorturi – a zis fata.

– Lasă, fata mea, că am să mă duc să-l chem, să termin mai întâi treburile; și n-am dat importanță cuvintelor ei, nu credeam că va muri așa repede! A doua zi m-a întrebat fata:

– Mamă, vine preotul?

– Iată, acum mă duc la părintele.

Fata a tăcut câteva minute, dar când am ajuns la poartă, gata să ies în drum, numai ce aud fata zicând: „Mamă, părintele, să vină părintele, mamă, să vină repede...” Și, în clipa aceea, și-a dat sufletul. De atunci nu mai am liniște în sufletul meu. De aceea, am venit la mănăstire, părinte, ca să dau slujbe și să mă sfătuiți ce să fac ca să mă ierte Dumnezeu și pe mine și pe fată. Iată, cum se înșeală omul!

Să luăm aminte, să nu ni se pară lucru de glumă, că vai de sufletul acela pe care-l va apuca moartea nepregătit!

Iar pentru că și bărbații sunt vinovați la păcatul acesta, pentru că nu au nici o înfrânare și nici o frică de Dumnezeu, ascultați sfârșitul groaznic al unui om nepregătit:

În satul Verșani, comuna Boureni, județul Iași. O familie cunoscută în partea locului, a cetățeanului Nicolae Ungureanu. Soția lui, care trăiește și acum, este o bună creștină, se spovedește, ține posturile, merge la Biserică, face rugăciuni și milostenii. În schimb, soțul ei, decedat de curând, era foarte slab în credință, nu mergea la biserică, nu se spovedea, nu postea, nu se temea de Dumnezeu, era bețiv și desfrânat.

Când cineva îl îndemna să se îndrepte, el răspundea cu ironie: „Lasă că am aranjat eu cu sfinții să nu mor acum... m-oi îndrepta mai încolo, la bătrânețe și m-oi duce la biserică... că tot la biserică oi fi.” Dar ce s-a întâmplat?

La începutul postului mare, soția acestui creștin s-a hotărât ca, măcar prima săptămână, să țină post și rugăciune, să fie curată, ca să se poată spovedi și împărtăși. În a treia zi de post, satana a zădărnicit planul ei, că ticălosul ei soț, îmbătându-se, a silit-o la trupeasca lui plăcere, neînduplecându-se de lacrimile ei. Dar, chiar în noaptea aceea l-a ajuns mânia lui Dumnezeu. La un ceas după ce și-a împlinit pofta sa, deodată, a sărit din pat în mijlocul casei și apucându-se cu o mână de marginea patului și cu cealaltă de mâna soției sale, căutând cu privirea fixă într-un colț, a început a striga cu glas mare și înfricoșat: „Femeie, nu mă lăsa, cuptorul, cuptorul de foc!... Foc mare, nu mă lăsa! Dracii îmi dau foc, scapă-mă femeie...!”

În clipa aceea, mâna nevăzută a morții i-a oprit glasul pentru totdeauna și i-a răpit sufletul nespovedit, iar trupul său cu chipul groaznic și cu ochii însângerați de groază s-a prăbușit la pământ.

Așa mor toți ticăloșii, păcătoșii, hulitorii, batjocoritorii care nu vor să se îndrepte, după cum zice proorocul David: **„Moartea păcătosului este cumplită.”**

A doua zi după moartea lui, a alergat soția la mănăstirea Sihăstria și a povestit, cu lacrimi, aceste lucruri vrednice de crezare la toți preoții și la toată lumea. Aceste întâmplări sunt fapte autentice din zilele noastre. Povestitorii lor trăiesc și sunt cu lacrimile pe obraz din cauza pierzării acestor suflete, care au luat în răs credința și au ironizat învățăturile sfintei noastre biserici. Vai, lor !

Să punem la suflet tot ce am auzit și să mergem numai pe calea cea frumoasă a bisericii ca niște adevărați ascultători și împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu și să-L slăvim și noi pe Pruncul Iisus care S-a născut în ieslea din Bethleem, împreună cu îngerii, cu magii și cu păstorii, și să ne închinăm Lui zicând:

Rugăciune

O, Preadulce, Preafrumosule și Scump Iisuse, primește-ne și pe noi în preajma staulului Tău și chiar dacă inimile noastre sunt reci, încălzește-le Tu cu dragostea Ta; vino în peștera inimii noastre și cu căldura dumnezeirii Tale ne vom înfierbânta și noi și vom putea birui toate ispătele vieții acesteia.

Atrage-ne la Tine, Stăpâne Iisuse, atrage-ne la Tatăl și la Duhul Sfânt și deschide inima noastră, ca să putem cu toții să Te lăudăm în ceruri, pe Tine, Treimea cea de o Ființă și nedespărțită, în vecii vecilor. Amin.